

Kidogo Post

Kerst editie

Nummer 11

December 2008

De nieuwe Vrijwilliger,

stelt zich aan u voor!
1

Tweeduizend-en-acht

van Marleen Zielhorst.
3

**Bedankt Marleen,
Welkom Joëlle!**

In deze editie stelt Joëlle Solinger zich aan jullie voor: een nieuwe vrijwilliger, van harte ondersteund door Kidogo. Ze geeft een beschrijving van haar project en van haar voorbereidingen in Nederland.

Marleen is terug uit Oeganda en blikt terug op haar tijd daar. Na een zeer succesvolle invulling van haar werk in Banda, went ze nu weer langzaam aan Nederland.

Namens bestuur en vrijwilligers: fijne kerstdagen en een gelukkig nieuwjaar!

Uw steun blijft nodig!

Tot op heden is het Stichting Kidogo gelukt om iedere cent die u geeft, te besteden aan lokale projecten die door onze vrijwilligers begeleid worden. De stichting heeft echter ook te maken met vaste kosten, zoals administratiekosten, promotiemateriaal en bankkosten. Het bestuur, dat overigens pro-deo werkt, vraagt daarom uw financiële steun om ook in deze kosten te voorzien. Hartelijk dank voor uw bijdrage!

Rejoice Outreach International

Als kersverse vrijwilliger van Kidogo mag ik me in deze Kidogopost aan u voorstellen. En dat doe ik graag! Ik ben Joëlle Solinger, 23 jaar en sinds anderhalf jaar werkzaam als maatschappelijk werker in een verpleeghuis. Na het afronden van mijn studie ben ik een half jaar in Jinja (Oeganda) geweest, om daar als vrijwilliger in een kindertehuis te werken. Dit heeft mijn leven op heel veel vlakken veranderd! Nog elke dag ben ik wel even met mijn gedachten in Oeganda. Eind januari 2009 hoop ik terug te gaan naar Jinja om mijn werk daar voort te zetten en er voor langere tijd te wonen. Ik zie er naar uit om onder de lokale bevolking sociale en maatschappelijke hulp te bieden.

Ik ga wederom als vrijwilliger werken voor Rejoice Outreach International (ROI), opgericht door Stephen Wante. Stephen is een Oegandese man, die zelf een verleden van verwaarlozing en armoede heeft. Vanuit deze levenservaring en zijn christelijke levensovertuiging heeft hij de missie om voor zijn naasten te zorgen. Met ROI richt hij zich op verschillende doelgroepen. Allereerst is er het kindertehuis El Shadai. Stephen heeft zich ten doel gesteld zich 'uit te strekken' (outreach) naar kinderen die met geweld en verwaarlozing in aanraking zijn gekomen en hierdoor geen thuis meer hebben. Hij heeft ruim 30 kinderen en jongeren bij zich in huis genomen om hun pleegvader te zijn en hen een veilig thuis te geven. In september is Stephen getrouwd en woont hij in een huisje

Vervolg van Joëlle

direct naast El Shadai. Ik krijg een kamer bij hem en zijn vrouw in huis, zodat ik ook naast El Shadai kom te wonen, daar mijn huisgezin kan hebben en de kinderen de liefde en opvoeding kan geven die elk kind nodig heeft.

Een tweede initiatief onder ROI zijn de Women Empowerment Groups. Stephen is verschillende vrouwengroepen gestart, gericht op educatie en maatschappelijk functioneren. In 2006 ben ik nauw betrokken geweest bij deze vrouwengroepen. Met microfinanciering hebben we vrouwen een kans gegeven een onderneming te starten om zichzelf en hun gezinnen in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Ook hebben we bijvoorbeeld gratis HIV testdagen georganiseerd voor de vrouwen en hun eventuele partners en kinderen. Het oprichten van meer vrouwengroepen en het uitbreiden van de microfinanciering is voor mij een belangrijk doel bij mijn terugkeer naar Oeganda.

Verder zijn er twee initiatieven vanuit ROI, die voor mij ook nog nieuw zijn. Jonge vrouwen die geen opleiding konden volgen of afmaken, waardoor ze in de cirkel van armoede dreigen te blijven, kunnen worden opgeleid tot 'Home Care Helper', bij ons meer bekend als 'nanny' of 'au-pair'. Tijdens mijn verblijf zal ik aan deze trainingen meewerken.

Het tweede project wat sinds kort loopt heeft het doel de nieuwe generatie van Oeganda op te bouwen: de 'Student Transform Club'. Na schooltijd kunnen jongeren binnen deze club werken aan vaardigheden als samenwerken, discussiëren, planning en organisatie. Zaken die door scholen doorgaans niet in het lesprogramma zijn opgenomen. Samen met Stephen en andere vrijwilligers wil ik dit programma aanbieden en het in samenwerking met deze scholen organiseren.

Ik vind het gaaf dat het werk dat ik ga oppakken voortkomt uit de ervaring en visie van iemand die zelf uit Oeganda komt, zelf net zo'n moeilijk levensverhaal heeft als de meeste Oegandezers. Het is een lokaal initiatief, een Oegandese man die verantwoordelijkheid neemt om er te zijn voor zijn landgenoten die het moeilijk hebben en "het lot" van deze mensen helpt te veranderen. Ik word enthousiast van zijn spirit en wil hem helpen om zijn visie in praktijk te brengen.

Ik ben door de ICA in contact gebracht met Edith en na een boel emailverkeer en een ontmoeting met het bestuur van Kidogo mag ik mij officieel inschrijven als vrijwilliger van Stichting Kidogo. Ik ben hier heel blij mee, omdat het belangrijk voor me is om vanuit een stichting te werken. Het waarborgt de kwaliteit van het werk dat ik daar ga doen. Het vraagt mij om mijn werk te verantwoorden en mijn doelen SMART te leggen.

Ik heb mensen achter mij staan die streven naar duurzaamheid en kwaliteit, net als ik. En dat voelt goed. Het voelt sterk! De voorbereidingen voor mijn vertrek zijn in volle gang: alle praktische zaken zoals verzekeringen, sponsors zoeken, mijn huidige werk afbouwen en mijn huis opzeggen. Maar ik begin het nu ook te voelen! Ik begin me te realiseren dat ik sommige dingen voor het laatst ga doen, mensen voor het laatst ga zien en het normale kader weer achter me ga laten. Het hoort er allemaal bij. Het mag er zijn. Wat het moeilijk maakt is dat ik niet weet hoe lang ik precies weg blijf. Ik richt me op een half jaar, omdat dit ook voor sponsors een prettige richttijd is. Maar als het goed gaat en mogelijk is om langer te blijven, dan doe ik dat zeker! Tot zo ver mijn introductie. Het is nu al een heel verhaal en ik ben er nog niet eens!! Op 25 januari 2009 hoop ik te vertrekken, dus: wordt vervolgd...! Hartelijke groet, Joëlle.

Giro 1878173 t.n.v. Stichting Kidogo te Maastricht, onder vermelding van Joëlle Solinger.

Tweeduizend-en-acht

Alweer vier weken thuis, de kerst voor de deur en het nieuwe jaar in zicht. 2008 is voor ons razend snel voorbij gegaan en het is ongelooflijk te beseffen hoeveel we gezien, gedaan en ervaren hebben in een jaar tijd.

Vorig jaar rond deze tijd liepen we ons in ons t-shirtje bij dertig graden te verbazen over de kerstmuziek die opsteeg uit het hete rode stof van Ntinda en lachten we om de plastic kerstbomen uit China die te koop waren in de supermarkten. Nu horen we hier in Amsterdam de kerstmuziek uit de speakers van de Albert Hein galmen en koop ik met mijn vader een kerstboom met kluit vers uit de koude Brabantse wintergrond van Rosmalen.

Wat een verschil. En wat een kou! Nederland is koud in de winter. Dat wisten we natuurlijk vantevoren, maar dat het zo koud zou zijn..

Op de kou en de donkere dagen na is het fijn en leuk om weer terug te zijn in Nederland.

Genieten van het weerzien met mijn vrienden en familie en het thuiskomen in ons huisje in Amsterdam. Wandelen langs het strand (in een sneeuw-storm!..) en shoppen bij de H&M.

Urenlang in het cafe genieten van kopjes warme thee terwijl het buiten koud is. En vooral anoniem over straat kunnen lopen, zonder op te vallen en licht te geven in het donker.

De eerste weken was er in hoofd en gevoel niet veel ruimte voor Uganda. Maar sinds een aantal dagen, nu ik steeds meer echt 'hier' ben, begin ik te dromen over Uganda. Vannacht nog reed ik met mijn vader en moeder door de Afrikaanse wildernis in een auto vol slangen, op weg naar Banda..

Nu het einde van 2008 nadert begint het terugkijken voor mij. Het is een goed jaar geweest, zowel voor mij als voor Joppe en voor ons samen. En ook voor de vrouwen van de Balikyewunya Women's Group in B3.

Afgelopen week had ik Linda aan de telefoon en ze vertelde mij dat het nog steeds goed gaat met de groep. De vrouwen komen nog iedere woensdag en zondag bij elkaar en de groep zou zich deze week laten registreren als Community Based Organisation (CBO) bij het stadsdeel Nakawa waartoe Banda behoort. De komende weken zal ik af en toe bellen naar Banda om van de vrouwen zelf te horen hoe het gaat. En in februari/ maart verwachten ik en het Kidogo bestuur de eerste voortgangsrapportage. Ik ben benieuwd hoe de groep en de activiteiten zullen vorderen. Op basis van mijn ervaringen afgelopen jaar heb ik er alle vertrouwen in dat ze door zullen blijven gaan met wat ze doen, met het samenkomen, samen delen en samenwerken aan oplossingen voor hun problemen. En zelfs al stort de groep in en is er eind 2009 geen groep meer in B3,

dan nog steeds is 2008 een heel goed jaar geweest voor de vrouwen. Een jaar waarin ze hebben leren lezen en schrijven, waarin vrouwen hebben geleerd zich uit te spreken voor een groep, ze hebben leren samenwerken, vriendschappen zijn ontstaan, meer kinderen naar school zijn gegaan, vrouwen een vaardigheid in het maken van manden hebben geleerd, ze extra inkomen zijn gaan verdienen met de verkoop van deze manden en vrouwen zekerder zijn geworden over hun vaardigheden en kennis. Een jaar waarin vrouwen hebben geleerd trots te zijn op wat ze allemaal kunnen bereiken als zij hun krachten bundelen en een jaar waarin ze de naam van de groep 'Balikyewunya' ('we will surprise people') eer aan hebben

Vervolg van Marleen....

gedaan door de mensen in B3 te verrassen met wat ze als groep allemaal hebben kunnen bereiken. En dat neemt niemand hen in 2009 nog af.

Zelf ben ik blij en trots hieraan mijn steentje te hebben mogen bijgedragen. Ik heb gedaan en geleerd waarvoor ik gekomen was: werken met vrouwen op microniveau en bijdragen aan het verbeteren van hun leefsituatie en zelfredzaamheid door te werken vanuit wat vrouwen zelf willen en kunnen. Ik heb de praktijk en complexiteit van ontwikkelingssamenwerking in het veld mogen ervaren en heb een aardig beeld gekregen van de levens van vrouwen in een sloppenwijk van Kampala. Ik heb hierin ervaringen opgedaan waar ik nog jaren uit zal kunnen putten.

En heb geleerd die ervaringen te beschrijven en te delen met mijn achterban in Nederland. De donaties die vrienden, familie, bekenden en onbekenden in Nederland hebben gedaan om mijn werkzaamheden met de vrouwengroep te ondersteunen zijn erg belangrijk geweest voor het succes ervan. Ze hebben een basis gecreeerd vanuit waar bepaalde activiteiten gestart konden worden. Ik heb geprobeerd iedere cent zo goed mogelijk te besteden, waarbij ik steeds te werk ben gegaan vanuit de basiswaarden van duurzaamheid en participatie van de vrouwen zelf. Zodat geld niet zorgt voor afhankelijkheid maar juist heeft bijgedragen aan de zelfredzaamheid van vrouwen en het succes en voortbestaan van hun zelf-hulp groep.

In de volgende editie van de Kidogo Post zal er een overzicht verschijnen van de exacte bestedingen van deze donaties.

Namens de vrouwen van de Balikyewunya Women's Group in B3 en namens mijzelf wil ik alle vrijgevige mensen in Nederland hartelijk bedanken voor hun steun en donaties van het afgelopen jaar.

Ik wens jullie prettige, warme (en stoffige) kerstdagen en een duurzaam, zelfredzaam en bovenal inspirerend en liefdevol 2009!

Lieve en warme wintergroeten van Marleen

Giro

1878173

Maastricht

www.kidogo.org